

ΑΠΟ Τ' ΑΓΡΙΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΜΑΡΤΕΝ

Η τραγική ιστορία ενός Γάλλου έμπορου. Η αφοσίωσή του σ' αγαπημένο του παιδί. Πώς γνώρισε τη Μαρία Ναβαρρόν, τη δεύτερη γυναίκα του. Ο ένοχος έρωσ του Σεσίλ Ντιέζ. Ένα παράδοξο γεύμα. Η τραγική έκδικησι του Ζωρζ Μαρτέν. Το δραματικό τέλος ενός άτυχου συζύγου. Πώς ανέκαυθη η αλήθεια. Η κρίσι των ένοχων κι' ο ένθουσιασμός των Παρισινών. Η τραγική τύχη ενός μικρού έρφρανού, κλπ.

ΡΗΚΑΝ πάλι αυτές τις ημέρες την εύκαρδια ή αισθηματικώς Παρισινούς να επιδειξουν βλη τη γυναικαίς περιεργειάς τους και τὸ ενδιαφέρον τους γιά τις αϊ ματηρές υποθέσεις τῆς καρδιάς. Έδω και λίγες μέρες λοιπόν, που ξεδικάζετο στο δικαστήριο ἡ υπόθεσις του μικροῦ Ρενέ Μαρτέν. γέμισαν ασφυκτικῶς τὴν αἰθουσά του, ἀποδοκίμασαν τούς διαφόρους δικηγόρους κι' υπεράσπισαν, μ' ὄλη τους τῆ δύναμι τὸν άτυχο Ρενέ. Τί εἶχε κάνει ὅμως αὐτὸ τὸ μικρὸ παιδί γιά νά θρίσκειται σήμερα στο δῶδλο τοῦ κατηγορουμένου; Ἡ μητέρα του τὸν κατηγοροῦσε διτι

αἰτιὸς ἦταν ἡ αἰτία τοῦ άγριου ερωτικού δράματος, τὸ ὁποιο ἔγινε δῶ κι' ἔνα χρόνο στὸν ἀριθμὸ 18 τῆς οδου Νταντόν και τὸ ὁποιο εἶχε δυὸ θύματα: τὸν πατέρα του κι' ἕναν ὀκνογενειακὸ φίλο του. Μά ἄς σὰς διηγηθοῦμε με κάθε λεπτομερία αὐτὴ τὴν τραγική ἱστορία. Εἶν' ἀρκετὰ ενδιαφέρονσα. Εἶνε μὰ ἀπὸ τις πὸ δραματικῆς και τις πὸ παράδοξες «υπόθεσις τῆς καρδιάς».

Ο Ζωρζ-Μαρσέλ Μαρτέν, ἕνας οσαβρὸς ἔμπορος τοῦ Παρισιοῦ, ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς πρώτης του γυναικας, ἀποτραπήχτηκε με τὸ γιοῦ του τὸ μικρὸ Ρενέ σ' ἕνα διαμέρισμα μὲς πολλὰς κατοικίας τῆς οδου Νταντόν κι' ἀφωσιώθηκε στὴν ἀνατροφή του. Ο Μαρτέν ἀγαποῦσε υπερβολικῶς τὴν γυναικαί του κι' ὁ θάνατός της τοῦ εἶχε σοκασίει κυριολεκτικῶς τὴ θέλησι του. Ἄφρη ὅλες τις δουλειές του στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ κι' ἀδιαφοροῦντας γιά ὄλο τὸν κόσμο, ἀποφάσισε νά ζῆσῃ σάν ἔρημιτῆς σ' ἕκείνο τὸ φτωχικὸ διαμέρισμα. Ὡστόσο, ὁ Μαρτέν ἦταν ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νά μὴν ἀνησυχῆ γιά τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ του. Τὸ Ρενέ τὸν λοιπόν, τὴν μόνῃ ἔλπιδα ποῦ τὸ ἀπέμεινε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, τὸν ἀνάθρεψε μ' ἐξαιρετικὴ φροντίδα και τὸν εἶχε γράψει στὸ καλύτερο σχολεῖο τοῦ Παρισιοῦ. Κάθε πρωὶ τὸν πῆγαίνε μονάχος ὡς τὴν πόρτα τοῦ σχολεῖοῦ κι' ἔπειτα πῆγαίνε νά καθῆσῃ σ' ἕνα μοναχικὸ παγκάκι, στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου και ν' ἀφοσιωθῆ στὸ διάβασμα τῆς ἔφημερδος του. Τὸ μεσημέρι γυρίζε πάλι στὸ σχολεῖο, ἔπαιρνε τὸ Ρενέ και τὸν ὠδηγοῦσε στὸ σπιτί. Ἐπειτα τὸν βοηθοῦσε νά μῆθῃ τὰ μαθημάτα του, τὸν πῆγαίνε στὸν κινηματογράφου και τὸ θράδι τὸν κοιμῆσει σάν καλή και στοργικὴ μητέρα. Ο μικρὸς Ρενέ ἀγαποῦσε τὸν πατέρα του σάν τὸ Θεό. Γι' αὐτὸν ὁ Μαρτέν ἦταν ὁ πὸ σοφός, ὁ πὸ δυνατός και ὁ πὸ καλὸς ἀπ' ὄλους τούς ἀνθρώπους κι' ἡ μόνῃ του ἐπιθυμία ἦταν νά τοῦ μοιάσει!

—Ὅταν μεγαλώσω, τοῦ εἶπε ταχτικῶς, θά ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα μικρὸ Ρενέ, και θά τὸν πῆγαίνο σχολεῖο. Ὡά ὄης, ὅτι θά σοῦ μοιάζω κι' ὁ κόσμος θα μοῦ θιάζῃ με σεβασμὸ τὸ καπέλλο του, ὅπως και σ' ἄνεα!

Ο Μαρτέν γελοῦσε εὐχαριστημένος μ' αὐτῆς τῆς σκέψις τοῦ παιδιοῦ του και σιγά-σιγά γιαιτρεῦνταν ἀπὸ τῆ μελαγχολία του και δὲν ὑπέφερε και τόσο ἀπὸ τὸ χαμὸ τῆς γυναικὸς του. Ἡ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ του τὸν εἶχε κάνει νά γιαιτρευθῆ ἀπὸ τὸν πόνο του, τὸν εἶχε κάνει καλὰ ἀπὸ τῆ νευρασθένεια ποῦ τὸν εἶχε κυριεῦσει. Ἄρχιζε νά περιποῖται τὸν ἑαυτὸ του, νά πῦνεται κομφά και τὸ πρόσωπό του πῆρε πάλι τῆ θροσά και τῆ ὠμορφία του. Γιαιτ' πράγματι ὁ Ζωρζ-Μαρσέλ Μαρτέν ἦταν ἕνας ὀμορφὸς ἀνδρας, τριάντα περιπου χρόνῶν. Ποτὲ ὀπόσω δὲν εἶχε μπλέξει σ' ερωτικῆς περιπέτειες. Ἄγαποῦσε τὴν ὀκνογενειακὴ ζωῆ και γι' αὐτὸ τὴν πρώτη γυναικαί ποῦ συμπάθησε, τὴν παντρεύτηκε κι' ἔζησε εὐτυχισμένῶς μαζί της, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου της. Τώρα λοιπόν ποῦ εἶχε πάλι θρηθῆ μόνος κι' εἶν' ἀνάκτησι τὸ ἠθικό του, ἀρχισε νά σκέφτεται ὅτι δὲν θά ἦταν ἀσχημα ἀνεῦρισκε μιά καλή μητέρα γιά τὸ μικρὸ τοῦ Ρενέ. Ἐνα παιδί δὲν μποροῦσε θεθιασά ν' ἀνατραφῆ μοναχὸ του. Ἐπειτα εἶνε τόσο διαφορετικῶς ἡ περιποῖτασι τοῦ πατέρα ἀπὸ τῆ μητρικῆ στοργῆ! Κι' ὁ Μαρτέν ἀποφάσισε νά παντρευθῆ πάλι. Δὲν τὸν ἐνοιαίε ἀν ἡ νέα γυναικαί του θά ἦταν πλούσια ἢ φτωγῆ, ὀμορφῆ ἢ ἀσχημῆ. Τὸ ἀρκουσε νά ἔχη καλή καρδιά και ν' ἀγαπῆ τὸ παιδί του. Μιά μέρα λοιπόν ἐνὸ καθόταν, ὅπως πάντα, στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου, εἶδε μιά ὀμορφῆ νέα νά πλησιάζῃ στὸ παγκάκι και νά κάθεται πλάδι τοῦ, ἀφοῦ πρώτα τοῦ ζήτησε τὴν ἀδεία. Ἡ εὐγένεια της τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Φαινόταν ἕνα κορπι τοῦ λαοῦ, γνιμένο μ' ἕνα σπνὸ φόρεμα και τόσο σεμνὸ, ποῦ ὁ Μαρτέν παραξευθέντικε. Σκαנדαιλιμένος, θέλησε νά μῆθῃ ποιά ἦταν αὐτῆ ἢ νέα. Ἄρ-

χιος λοιπόν νά τῆ ρωτῆ γιά διάφορα ἀσημῶντα πράγματα και τέλος, ἐπάνω στῆ συζητησι τῆ ρώτησε ποῦ ἐργαζόταν, πὸς τῆ λέγαν κι' ἄν εἶχε γονεῖς. Ἡ νέα τοῦ ἐξωμολογήθηκε τότε ὅτι λέγόταν Μαρία Ναβαρρόν, ὅτι ἦταν ὑπάλληλος σὲ μιά ἔταιρεία, διτι ἦταν ὀλομόναχη στὸν κόσμο κι' ὅτι ζοῦσε σ' ἕνα δωμάτιο στὸν ἀριθμὸ 37 τῆς οδου Ἄμελό.

—Και δὲν σὰς στενοχωρεῖ αὐτῆ ἡ μοναξιά σας; ἀπόρησε ὁ Μαρτέν.

—Ἐχω συνθῆσει, τοῦ ἀπάντησε μελαγχολικῶς ἡ νέα. Ἐπειτα ὄλο ὅσοι τριγυρίζουν μιά νέα, τῆς ζητοῦν πάντα περισσότερα ἀπ' ὄσα τῆς προσφέρουν. Τῆ θεωροῦν μόνο κατ'ἀλληλη γιά νά περάσουν μιά εὐχάριστῆ ὄρα μαζί της. Γι' αὐτὸ ἀποφεύγω τις γνωριμιές και δὲν ἔχω φίλους.

Ἡ εἰλικρίνεια τῆς Ναβαρρόν ἔκανε μεγάλῃ ἐντύπωσι στὸν Μαρτέν. Τὴν παρακάλεσε λοιπόν νά τὴν συναντήσῃ πάλι κι' ὄταν τὸ μεσημέρι πῆγε νά πάρῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖο τὸ Ρενέ, τοῦ εἶπε εὐχαριστημένος:

—Μικροῦλη μου, σοῦ θρηκά μιά καλή κι' ὀμορφῆ μαμά. Αὐτῆς τις μέρες θά σὲ πῶ νά τῆ γνωριῶσε.

Και πράγματι, ὁ πλούσιος ἔμπορος Μαρτέν παντρεύτηκε ὀστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ τῆ Μαρία Ναβαρρόν κι' ἀρχισαν νά ζοῦν ἀγαπημένα στὸ διαμέρισμα τοῦ τῆς οδου Νταντόν. Πέρασαν μερικὸ μῆνες ἀνέφελῆς εὐτυχίας. Ο Μαρτέν εἶχε ριχτῆ πάλι με μὲγάλῃ θρηξί στῆς δουλειές του. Ἦθελε νά διπλάσιασῃ τὴν περιουσία του και νά ἐξασφαλῆσῃ καθε ἀνεσι τῆ ἀγαπημένη τοῦ γυναικαί. Τὰ σγέδιό του μάλιστα τὰ ἐξωμολογήσῃ στὸ φίλο τοῦ Σεσίλ Ντιέζ, ἕναν μηχανικὸ ποῦ καθόταν στὸν ἴδια πολυκατοικία. Ο Ντιέζ ὄμως, ἀπὸ τῆ μέρα ποῦ παντρεύτηκε ὁ Μαρτέν και τοῦ εἶχε συστήσει τῆ γυναικαί του, εἶχε γνῆ ἄλλος ἀνθρώπος. Βαριόταν νά μιλήσῃ, ἦταν κακὸς μ' ὄλο τὸν κόσμο, μάλκνε με τῆ νοικοκυρά του και μεθοδὸς κάθε ὄχθα πῆ διάφορα μῆτρ τῆς ονοικίας. Ο Μαρτέν τὸν πειράζε γι' αὐτῆ τὴν ἀλλαγῆ του και τοῦ εἶπε ὅτι ἀσφαλῶς θά ἦταν ἐρωτευμένος. Κι' ἀλήθεια, ὁ Μαρτέν δὲν εἶχε ὀκιο. Ο Ντιέζ ἦταν ἐρωτευμένος τρελλά με τὴν ὀμορφῆ γυναικαί τοῦ φίλου του. Στὴν ἀπελπισία του λοιπόν προτίμησε νά θυσιάσῃ τὴν παλιά φίλια του με τὸν Μαρτέν και νά ἐξωμολογηθῆ τὸν ἐρωτὰ του στὴν κ. Μαρτέν. Ἡ γυναικαί τοῦ ἔμπορου στὴν ἀρχῆ ἀρνήθηκε τὴν ἀγάπη του. Ὡστερα ὄμως ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀρχισε κι' ἔκείνη νά ἐνδιαφέρεται γιά τὸ Ντιέζ και νά ξεχνῆ τῆς ὑπογεγραμμένη ποῦ εἶχε στὸ Μαρτέν. Και μιά μέρα τέλος ἔγινε φίλη του. Οἱ ἐρωτευμένοι τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν ἀγάπη τους δὲν φροντῖσαν καθόλου νά κρατήσουν μουστικῆς τις στενῆς σχέσεις τους. Ἀκόμη και μπροστὰ στὸ μικρὸ Ρενέ μιλοῦσαν με τρυφερότητα. Ο γιοῦς τοῦ Μαρτέν φυσικὰ δὲν καταλάβαινε τί γινόταν γύρω του. Μιά μέρα λοιπόν εἶπε μ' ἀθώωτητα στὸν πατέρα του:

Ο ἔμπορος Μαρτέν και ἡ σύζυγός του Μαρία Ναβαρρόν

—Ο κ. Ντιέζ εἶνε πολὺ καλὸς ἀνθρώπος! Μόλις φεύγει ἀπὸ τὸ σπιτί ἔρχεται και κρατῆει συντροφιά στῆ μαμά και παίζει μαζί της!

Ο Μαρτέν ζάρωσε τὰ φροδία του. Αὐτῆ ἡ πληροφορία τοῦ παιδιοῦ του τὸν ἀνασάτωσε. Δὲν τοῖλομοσε νά φανταστῆ, ὅτι ἡ γυναικαί του μποροῦσε νά τὸν ἀπατάῃ με τὸν καλύτερο φίλο του. Μά δὲν ἀρνησε νά μῆθῃ τὴν φριχτῆ ἀλήθεια. Ἐξάλλος τότε ἀποφάσισε νά ἐκδικηθῆ. Ἐκείσε τὸ μικρὸ Ρενέ ἔσωτερικὸ σ' ἕνα σχολεῖο και μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες, κατὰ τὴν πρώτη ἔπειτο τοῦ γάμου του με τῆ Μαρία Ναβαρρόν κάλεσε τὸν Ντιέζ νά δεηθῆσῃ μαζί τους. Ἐκείνος ἀνόπιστος δέχτηκε πρόθυμα τὴν πρόσκλησι του και πῆγε στὸ διαμέρισμα τοῦ Μαρτέν. Στῆ μεσηρ ὄμως τοῦ γεύματος, ὁ Μαρτέν εἶπε μ' ἀπάθεια στὸ Ντιέζ, θγάζοντας τὸ περιστροφὸ του:

—Ντιέζ, εἶσαι ἀνάξιος τῆς φιλίας μου. Δὲν σεβάσθηκες τ' ὄνομα μου. Ἐτοιμάσου νά πεθάνῃς!...

Ο Ντιέζ τινάχτηκε ἔντρομος ἀπὸ τὸ κάθιμά του, με τὴν ἴδια στιγμῆ ὁ Μαρτέν τράβηξε τῆ σκαנדάλῆ τοῦ περιστροφῆ του. Ἄλλὰ δὲν τὸν σκότωσε. Ἡ γυναικαί του με μιά γρήγορη κίνηση, θέλωντας νά προστατεύσῃ τὸ φίλο της, εἶχε πῆσει ἀνάμεσα τους κι' εἶχε δεχθῆ κατ'ἀσθητῆ τῆς σφαιρῆς τοῦ Μαρτέν. Ο Ντιέζ τότε, γιά νά ὀπερασπισθῆ τῆ ζωῆ του, ἀρπάξε μιά γερμανικὴ ἐπιφολόγη ποῦ κρεμῶταν στὸν τοῖχο κι' ἐπέτεθῆ ἐναντίον τοῦ Μαρτέν. Οἱ δυὸ ἀνδρες κολιπῆταν στὸ πάτωμα, παλεύοντας με λύσσα. Ο Μαρτέν ὄμως κατώρθωσε νά ἐλευθερωθῆ και ν' ἀδείασῃ στὸ περιστροφὸ ποῦ τὸν κεφάλι τοῦ Ντιέζ. Ἐπειτα μετέφερε κλαιγοντας ἀπὸ τὴν ἀπέλπισία του, τῆ γυναικαί του ὡς τὸ κρεβ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 165)

ΠΩΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥΣ ΟΙ "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ,,

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 121)

τους προκαλεί αυτό το τρομαχτικό κάψιμο. Το παραδοξο είναι, ότι τρία χρόνια κατά σειρά, ο ίδιος φίλος της έχει την ετύχια να είναι ο συνοδός της. Αύτος ο σκληρός άνθρωπος, είναι ο Λούις Φέλτον, ένας από τους καλύτερους πυγμαίους της 'Αμερικής. Το δέρμα του άντεχει στο κάψιμο. 'Αλλά κι' αν ποιοσόε, έχει τόσο δυνατή θέληση, ώστε πάσι μπορούσε να κερδίση τόν παράξενο άγωνα. Μετα λοιπόν απ' αυτή τη δοκιμασία, που προκαλεί ξεχωριστή ευχαρίστηση στη Μαίη Γουέστ, όλη η συντροφιά γυρίζει στα εθθμα κέντρα του Χόλλυγουντ, τα κάνει θάλασσα κ' ή 'μοιραία' γυναίκα αυτή τη θραυιά πληρώνει εκείνη τόν λογαριασμό. Τα ξεημερώματα, συνοδευμένη μόνο από τόν συνοδό της, τόν Φέλτον, γυρίζει στη Ελλάδα της για να ήσυχασή, ενώ οι άλλοι φροντίζουν να παρηγορηθούν με μία ήμερη περιπέτεια. Τα γενέθλια της Μηη Γουέστ αποτελούν πάντα σκάνδαλο για τούς φιλήσυχους ανθρώπους του Χόλλυγουντ. "Όσο για τα δώρα που λαμβάνει εκείνη τη μέρα ο 'μοιραίος αστέρας', αυτά είναι πολύ πρωτότυπα. Στην εφετηρή γιορτή τών γενεθλίων της, που έγινε στις 14 'Οκτωβρίου, οι διάφοροι θαυμαστές της έστειλαν ένα πλήθος δώρων, μεταξύ τών οποίων ένα όλοχρυσο έγχειρίδιο, μία καρδιά θαλασσωμένη κ' ένα προσευχτήριο! Τα δυο τελευταία της τα έστειλαν οι κληρονόμοι του Τζέιμς Χάρισσον, έκτελώντας έτσι έναν αυστηρό όρο της διαθήκης του. Αύτος ο 'Αρειοκάνος πρό ενός χρόνου' είναι επισκεφθή τόν Χόλλυγουντ κ' είχε γυριστή στη Μαίη Γουέστ. 'Η ώμορφα της κ' ή γρητεία της τού έκαναν τόση εντύπωση, ώστε δέν μπόρεσε ούτε στιγμή να την ξεχάση. 'Η δουλειές του όμως δέν ανάγκασαν να γυρση στη Νέα 'Υόρκη, μά μάχοι την ώρα τού θανάτου του, διαρκώς μιλούσε για τή 'μοιραία βεντέττα'. Κι' αυτό τόν έκανε τέλος ν' αποφασίση να τής στείλη σ' ένα άρτυρο δοχείο την καρδιά του με τήν ακόλουθη αφιέρωση: «Στη Μαίη Γουέστ, τή μόνη γυναίκα που άγαπήσασα πραγματικά στη ζω ή μου. Τζέιμς Χάρισσον». "Όσο για τόν προσευχτήριο, της τού έστειλε για να προσευχηθή καμμία φορά για τήν ψυχή του. Κ' ή Μαίη Γουέστ συγκινηθηκε τόσο πολύ απ' αυτήν τήν άφοσίαν τού παράξενου θαυμαστού της, ώστε τόν ίδιο κιάλας θράυδι, μόλις γύρισε στο σπίτι της κλειστήκε στο διαμέρισμά της και προσευχήθηκε γι' αυτόν. 'Αλήθεια, ή «βεντέττε» της όθνησε είνε καμμία φορά τόσο παράξενε!

"Όλες ώστόσο ή 'βεντέττες' δέν νιορτάζουν τήν επέτειο τών γενεθλίων τους μ' έξωφρενομοός. Πολλές δίνουν μια μεγαλόπρεπη έσοπείδα στη φίλλα τους, όπως ή "Ελεν Χαίλε, ή Τζέαν Κρόουφορντ, ή Νόρμα Σήρεν κ' ή Μάολεν Νήπτριχ. 'Αλλες πάλι αυτή τή νύχτα τήν πεσοούν μόνες, όπως ή Τζούν Βλάσοκ, ή 'Ανίτα Παίητς, ή Ντόροθυ Τζόρνταν κ' ή Μόνταλεν Κάοολ, διακεδάζοντας με τόν να διαβάσουν κατ' ευνήθηρια νράματα τών θαυμαστών τους. Τό ίδιο κ' ή Γκρέτα Γκόδομπο. 'Αρκείται στή συντροφιά μερικόν συμπρωταίων της, με τούς οποίους περνεί ήσυχα τόν θράυδι της, μιλώντας για τή μακρινή πατρίδα της και για τα πρώτα θήματα της στών κινματογράφο. Κατά γενικό κανόνα όμως, ή γιορτή τών γενεθλίων τών διαφόρων «άστέρων» άναστατίζει κυριολεκτικά τόν Χόλλυγουντ και τόν παρουσιάζει πίο εθθμιο και πίο γοητευτικό σπόδε ξένους πού έκείνη τή μέρα τόν επισκέπτονται. JEANNE ROUDOT

Η ΠΑΡΞΕΝΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΜΑΡΤΕΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 118)

βάτι και κάλεσε τηλεφωνικά ένα γιατόό. "Όχι, δέν ήθελε να σκοτώση τη Μαρία. Τήν άγαπούσε και θά της συνωροόσε αυτό τόν παράπτωτό της, για χάρι τού παιδιού του. Δέν ήθελε να τ' άσπηση πάλι όρφανό. 'Η γυναικα του όμως είνε νάσει τις αίσθησης της. Κι' ο Μαρτέν, νομίζοντας ότι είνε 'πειθεί, γέμισε πάλι τόν περίστροφό του, τόν στήριξε στόν κρόταφό του κι' αυτοκτόνησε.

Μά ή Μαρία, ύστερ' από λίγους μήνες έγινε καλά. Και θέλοντας να κληρονομήση τόν πλούσιο ήμισπο, κατήγγειλε τόν Ρενέ ότι τήν...είνε ασκοφαντήσι στόν άνδρα της κι' ότι αυτός ήταν ή αίτια εκείνου τού άγριου δολοφόντου. Κανείς όμως δέν ήπνηνε νά ν' άποκαλύψη τήν αλήθεια και να τήν παρώδση. Και θά κέρδιζε τη δική, αν οι ένοχοι δέν κατορθώναν με τις έξυπνες έρωτήσεις τους να τήν μπερδέψουν και να τήν κάνουν να διολογηθή τις σκέψεις της με τόν Ντιέζ. "Ετσι έλασε τη δική και κατηγορήθηκε επί ασκοφαντία τού άτυχού νιοιού τού σπύγυου της. "Όσο για τόν μικρό Ρενέ, ο μικρός θοφάνος θά κληρονομήση θέλασκα όλη τήν περιουσία τού πατέρα του, μα έβρινε μόνος κι' έποιος στόν κόσμο. Πολλές εδ'άσθητες λοιπόν Παρισίνες τού πρόδωσαν να τόν υιοθετήσουν συνηκίσιμες από τόν τραγικό δράμα του. 'Εκείνος όμως άνηθήκε, λέγοντας, ότι άφοδ ο πατέρας του έχει πεθάνει, κανείς άλλος δέν μπορεί να τόν άγαπήσει αληθινά! Και πρώτουμεν να κλεισθή τού σπυρό κι' αστήρο Λύκειο, στο όποιο τόν εχε όδηγήσει πού τού δολοφόντος ο τραγικός πατέρας του. ANTPRE SARPANTIE

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 128)

—Μωρέ γυναίκες στη στρατάνα!.. Πού ακούστηκε αυτό, μωρέ!... εκπαίγασε και πάλιν ο έπιλοχίας, και σταθείς στην πόρτα, πού τήν γέμισε με τόν χοροτό του άνάστημα, έσπρωξε να έρθη ή φρουρά.

—Πώ! πώ!... Μαννούλα μου, τί θά γίνει!.. άνεύθυνος με τή γυναικία του φωνή και πάλιν ο Πατριόκοος, έννοισησ τού ύπαξιωματικού τήν παρεξήρησι και θέλοντας να τήν έπειθήν...

—Τώρα, βρομοθήλακο, θά σοε δείξω εγώ εσένα! φώναξε ο έπιλοχίας.

—Μπαμπά μου!... Μπαμπάκα μου!... Μπαμπά μου!... άρχισεν να κλαίη προσποητά ο Πατριόκοος.

—Μάκα και σάλινα, παρηγορητόζω, να σέ πείση, πού θά μού χαλάσης σό τόν σύνταγμα!...

Σάν ήσαν τα φανάρα, λαμπραδηγορία όλοζέλη, θά κούσε κανείς, ο θάλαμος έρευνήθηκε μετρίως και σακαδιών, αλλά γυναίκα δέν βρόθηκε ποτενά...

Τι έγινε;....

Νά πήδησε από τόν παράθυρο, πού ήταν στο έπάνω πάτωμα της 'Ιερατικής Σχολής, έδρα και παραπάνω μετρα από τόν έδαμο, ήτανε άδύνατον!... Πάντως, δέν ήταν βέβαια δυνατόν και να γιάσθησε κάτω από τα πόδια τού έπιλοχία! Αυτός από τήν πόρτα δέν τόν κοίτησε...

—Και όπως ήτανε έδώ! έπόμενε έκείνος.

Κι' άρχισε και νέα έρευνα στο θάλαμο.

Μωρέ τι έγινε; 'Αέρας ήταν και χάθηκε; Κατόνος ήταν και διεσπύθη; Τέλος, γά να επέβηθ και ή κάθαρσις και για να γίνουν ή καρφίσεις, και για να μην πάη χωμένη και ή νικητηρή τού έπιλοχία έρωτος, για να δικαιωθούν τα πάντα και να δικαιολογηθή και τού αγαπό τόν χάλιασκα, συνλήθηθ ο...θεολόγος, ώς σπασός τού φανάρου και άπέπλησας να άπτηρησι όλοζέληρον τήν 'Ιερατικήν Σχολήν!...

'Εταμύρηθ δέ, όστι δέν ήπνηζ: πρόθεσις, διοικητικώς, σ' άλλων ήμερών φυλάκιαν.

"Όταν, τού 'Αγιού 'Αθανασίου, πήγαμε να τόν επισκεφθώμεν στο χωματήριον, πού ήτανε, και γά να τόν εγνήθωμεν και γά τή γιορτή του—θανάσιου δέν έγένεαν—και να τού δώσουμε και κάτι δώρα, μάζ είνε με παράνομο:

—Τι άδικο πού βασίλευε σέ τούτον τόν κόσμο τόν καιό!... 'Αλλοι σπάζουε τόν φανάρ και άλλοι μπήκν φανάρι!...

—Μή στενοχωρήσαι, καλέ μου άνθρωπε, τού είνε ο Πατριόκοος με τή γυναικία τή σωνή του. 'Ετσι πάλι, σί, αήο, δ' άγάσως!... 'Αλλοίμονο σ' έμάς, να λές!... 'Εσθ θά είσαι μα μέρα ο 'Παράκλητος, ήπαινο στόν Παράδεισο!...

—Ο Παράκλητος, είνε έκείνος, παρηγορητής. Ποτέ!... 'Ο Παράκλητος, άποκαίριστε, είνε άλλος!... 'Εγώ ίσως να είμαι ο Κλητός!... Και τόν άρρησας έσει να...κλείνεται!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 145)

σαν από τόν αίμα σας. 'Ετρεψα τότε, σάς σήκωσα από έκείνο τόν μέρος και σάς μετέφερα στο σπίτι σας, χωρίς να πώ πού σάς είχα έρθ' σ' αυτή τήν κατάστασι και γαρης να σενερωσά τ' δυο-μια μου. Κατόπιν έμαθα ότι συμβαθίκατε τόσο τόν Μπάκφορ, ώστε δέν θελήσατε πεία να τόν ξεαδείτε. Δέν μπορειτε να φαντασθήτε τή γαρά μου. 'Εφυγα από τόν Ουίλλιαμ και προσάθησα να κερδίσω τίμια τή ζωή μου. 'Η σκέψι σας με θοσθόσε σ' αυτό τόν άγωνα μου. Σας άγαπούσα μ' έναν ιδανικό έρωτα κ' ήμου ετύχης δταν σάς έβλεπα χαρούμενη. 'Ο νόμος σας με τόν λάρδο Σμώλ με λύπησε λιγάκι, μα παρηγορήθηκα με τήν σκέψι, ότι αυτός ο άνθρωπος θά σας έκανε ετύχαιομένη. 'Από τότε κάθε φορά πού νιορτάζατε τα γενεθλία σας, σάς έφεσαν μα άνθοδέσμη κόκκινα τριαντάφυλλα πού ήταν ή αίτια να γίνει ένας καλός έπιστήμιον, γάρσι τού μεγάλου έρωτα πού είχα για σας. Τώρα όμως όλα έβουν τελειώσιν πεία!... Και τώρα πού μάθατε τού μοιτικό μου δέν θά σας έννοήσω πεία. Σας εδχαριστώ για τή συμπάθειά σας και τήν καλωσύνη σας...

Κι' ο μυστηριώδης άγνωστος της λαίδης Σμώλ φίλος πάλι μ' εύνεινα τού γέσι της κι' έφυγε άθόρουθα από τήν κρεββατοκάμαρά της. 'Η 'Αντζελ είνε άπομείνει κατάπληκτη όπ' αυτές τις άποκαλύψεις κι' έκλαψε σιωπηλά, συγκινημένη από τήν άσοσίαν τού παράξενου φίλου Φαίρος...

"Όταν τέλος τή άλλη μέρα τού πρωί έύπνησε, θρήκε έκπληκτη κοντά τού προσκέφαλό της ένα υποκείνο κόκκινα τριαντάφυλλο. Τό πίο παράδοξο όμως ήταν ότι όταν ύστερ' από λίγα έοριξε υιά υια τιά στίς έφημερές, διάθπισε μ' άγωνία, ότι τόν περασμένο άπόνευμα, σέ μία κοντοκή λιμνοθάλασσά τού Λονδίνου, είνε νύκει εν' άτοκνητησιακό σύστημα με δυο ανθρώπινα θήματα. 'Εν' άπ' αυτά ήταν κι' ο μίστρο Τζών Φαίρος, ο μυστηριώδης «άνγνωστος» της!... Και τότε κατάλασε με τρόμο, ότι τήν είχε έπισκεφθή τόν φάντασμά του για να τήν έέρη δπως πάντα τα κόκκινα τριαντάφυλλα και να τήν διηγηθή τήν ρομαντική ιστορία της ζωής της. Κ' ή λαίδη Σμώλ για δεύτερη φορά έκλαψε πικρά. 'Εγνε καταλάβει ότι άναποσεία τόν Φαίρο, τόν «άνγνωστο» της, ο όποίος όμως ήταν πεθασμένος. 'Εγ' ήσπασίενα νεκρό!

ΤΣΑΡΑΥ ΚΑΝΤΕΝ